

El drac arc de Sant Martí

(Adaptació lliure d'una llegenda dels aborígens australians)

Fa milions d'anys, la Terra no era més que una llarga extensió de sorra. La seva immobilitat no la pertorbava res ni nigú. Ungud, el drac sense ales, vivia amagat i adormit a les profunditats subterrànies. Un dia, es va despertar i va esbotzar l'escorça terrestre. Quan alçà la vista al cel, va veure que a la via làctia hi havia Wallenganda, el drac negre que vivia entre els estels.

–Ets tan bonic i sembles tan feliç, envoltat de tots aquests estels meravellosos...! –exclamà Ungud, admirat-. Jo, en canvi, em trobo molt sol aquí baix...

Wallenganda va decidir compartir la seva alegria amb Ungud. Va enviar els colors de l'arc de Sant Martí sobre el cos del drac terrestre i, per acompanyar-lo, va crear el Sol i la Lluna.

–Ungud –li digué després–, et regalo un tresor que has d'aprendre a compartir, però hi ha una norma que cal respectar: aquest present sempre s'haurà de protegir.

–Així ho faré! –prometé el drac arc iris.

Ungud se sentia tan feliç que va fer unes quantes voltes al món. Arrossegant-se per terra, creà les muntanyes, les gorges i les valls. Després, se'n pujà al cel i hi va fer aparèixer núvols que van regar amb aigua de pluja tot el relleu que acabava de crear. Van començar a circular rius i torrents per gorges i valls; van créixer boscos, i les planes es van convertir en oceans. Tan sols els llocs per on no havia passat van continuar sent deserts de sorra. Quan va haver acabat el seu recorregut pel planeta, Ungud es va tornar a endinsar sota terra per compartir el seu tresor. En va sortir seguit de cangurs, coales, ornitorrincs, i d'una tribu d'homes: els aborígens.

–D'ara endavant, sereu els guardians de la Terra –els advertí-. Heu de viure en pau, i per això cal que respecteu cada roca, cada arbre i cada gra de sorra d'aquest planeta.

Quan va haver dit això, el drac arc de Sant Martí es va capbussar als abismes de l'oceà, i allí segueix encara, obrint-hi llargs solcs.

Glups, un ratolí!

Avui, a en Lluc li ha caigut una dent de llet mentre sopava. La primera! Els seus amics li han explicat que, de nit, vindrà un ratolí i li deixarà una moneda.

–Puc esmicolar la meva llesca de pa? –demana el petit drac als pares–. És que vull deixar unes postres al ratolí, per donar-li les gràcies per haver vingut fins aquí...

–Tinc una idea encara millor! –exclama la mare–. Li deixarem uns bombons amb forma de cor!

De sobte, en Lluc s'adona que el pare no fa gaire bona cara i no diu ni piu. Sembla que li costa empassar-se la sopa... i es torna de color verd!

–Glups! Un ratolí? I el convidaràs a casa? Aquesta nit?

–És clar! –contesta la mare–. Per què? Que passa res?

El pare, un drac fort i cepat, es posa a tremolar com una fulla...

–No em diràs ara que et fa por un ratolinet minúscul? –li pregunta en Lluc.

–Por, a mi? No, i ara! És només que... Bé, sí, tens raó! T'ho explicaré tot!

Aleshores, el pare s'acomoda a la cadira i comença a explicar la seva història:

–Quan era petit, el meu germà gran, per fer-me enrabiari, em deia que de nit vindria un ratolí a fer-me pessigolles. Ja sabeu que a mi les pessigolles no m'agraden gens ni mica! Per això, quan em queia una dent, la deixava davant la porta de la meva habitació, ben lluny del llit, i per protegir-me, em construïa una cabana sobre el meu llit, aguantant mantes amb agulles d'estendre. Fins i tot demanava a un gran os de peluix que tenia que vigilés... Des d'aleshores, reconec que sempre m'han fet una mica de por els ratolins.

En Lluc se sent orgullós del pare. Ha estat molt valent d'admetre que li fa por un ratolí, tenint en compte que és un drac gros i fort! Per sort, la mare sap com el pot ajudar:

–Estimat, tu també prepararàs un sobre per al ratolí! Explica-li el que t'espanta i ja veuràs com s'endurà la teva por ben lluny!

L'endemà, sota els coixins, hi ha dues monedes: una l'ha deixat el ratolí a canvi de la dent de llet d'en Lluc i l'altra és al lloc on el pare havia deixat la carta. Tal com la mare havia previst, hi ha una altra cosa que ja no hi és: la por del pare, que se n'ha anat ben lluny...

